

[Statsministeren.]

spørgsmål om tempoet og vel også måden, man gør det, man skal gøre, på. Heri er jeg enig.

Dernæst sagde hr. Hilmar Baunsgaard, at der var en anden type konklusioner, som hr. Tindemans har draget, og det var konklusioner, som altså lå uden for, — eller som f. eks. havde noget at gøre med — overdragelse af suveræniteten. Der er vi naturligvis i regeringen enige i den opfattelse, at når det er sådanne sager, ja, så er det reglen om $\frac{5}{6}$'s majoritet i tinget eller om nødvendigt folkeafstemning, der må afgøre, om sådanne ændringer skal godkendes. Dette er i og for sig en selvfølge, men måske er det alligevel rimeligt, fordi nogle gerne vil udlægge tingene på anden måde, at understrege det også ved denne lejlighed.

Jeg er enig i den opfattelse, at internationalt samarbejde som hovedregel skal vise sin bæredygtighed ved at opnå resultater gennem forhandling og frem til enighed. Må jeg gøre det kort og sige, at det er det, der har præget det udenrigspolitiske samarbejde; det er også det, som har været grundlaget for dansk indsats og dansk indstilling i alt det arbejde, der har været gjort. Det er måske i den forbindelse vigtigt at understrege, at meget ofte har man forhandlet sig til enighed, og det synes jeg er et gode, når man kan gøre det. Men der er en række afgørelser; bl. a. i De Forenede Nationer, hvor de ni lande har snakket sammen og prøvet at blive enige, men hvor et eller flere lande har haft en anden mening, og hvor bl. a. også Danmark har tilkendegivet sine synspunkter.

Med andre ord: vi er ikke så bundet af dette europæiske samarbejde, at vi har opgivet vores selvstændighed. Vi gør forsøg igen og igen på at styrke vores egne argumenter eller synspunkter. Vi gør, hvad vi kan, for at blive enige, men hvis ikke man kan blive det, og hvis man føler, der er synspunkter, man absolut må manifestere specielt som danske, ja, så er der mange eksempler på, at man gør det.

Må jeg understrege, at regeringen er afgjort positivt indstillet over for Tindemansrapporten. Vi mener, at den indeholder helt overvældende gode og rigtige ting, en rigtig tankegang, som kan være til inspiration for det arbejde, der fortsat skal gøres i EF. Men

jeg må naturligvis også gentage, hvad der er sagt ved forskellige lejligheder, at der er punkter, hvor vi er mere tilbageholdende, og der er endelig også punkter, hvor regeringen er klart modstander af, at man gør det, som Tindemans antyder, eller af tanker, han lufter eller antyder. Der er vi modstandere. Det ene er spørgsmålet om en opgivelse af vetoet, det andet er spørgsmålet om et militært samarbejde inden for EF.

Men igen er det i Danmarks interesse, at det europæiske samarbejde i EF om vigtige fællesproblemer styrkes. Regeringen mener, at de forudsætninger, der lå til grund for dansk medlemskab af EF ved indmeldelsen i 1972, fortsat er gældende. På dette grundlag vil vi positivt arbejde videre for en fornuftig og rimelig udbygning af dette samarbejde, som vi selv ikke mindst har interesse i.

Regeringen kan ikke acceptere socialistisk folkepartis dagsorden, vi finder det ikke rigtigt at tage enkelte punkter ud, som endda kan fortolkes sådan, som de er fremlagt i SF's dagsorden. Regeringens synspunkter er nedfældet i udenrigsøkonomiministerens redegørelse her i salen, i udenrigsministerens redegørelse og konklusion af debatten den 15. januar her i salen, og i min redegørelse her i dag.

Endelig kan jeg måske også sige, at vores partis ordfører, hr. Erik Holst, har suppleret og uddybet synspunkter, som alt i alt giver udtryk for det, som regeringen og det parti, regeringen er udgået fra, står for.

Ministeren for udenrigsøkonomi (Ivar Nørgaard):

Når man taler i billeder, kan det virke meget malende, men det kan også føre til overforenkling og begrebsforvirring, og det mener jeg, nogle af de maigaardske billeder har ført til.

Hr. Maigaard talte om skred, og der har været tale om skridt for skridt, man har talt om march på stedet og om at stå fast. Men det er jo afgørende, hvad det er, der bevæger sig enten skridt for skridt eller i skred, eller som befinder sig i en march på stedet. Her synes man at blande holdninger sammen med samarbejdet.

Jeg mener ikke, at man med rette kan skælde nogen ud for, at samarbejdet skrider fremad, heller ikke hvis det foregår skridt